

Homoki András 4.a:

Kaulder Hart: Bourninamus- a kapu

Történt egyszer, réges régen, körülbelül 2017.jan.1-jén, hogy Kaulder Hart hallotta,hogy cellatársai (ugyanis börtönben volt) szökni akartak. Kauldernek iszonyatosan tetszett a tervük. Ilyenkor, amikor a börtönben nagytakarítást végeztek a nagy parti után, van idejük megszökni. De Kaulder egyedül tervezte, hogy megszökik. Cellatársai négyen voltak és közülük egy, aki a legjobban lopakodott kikapcsolja a riasztót és kinyitja a kapukat, az összeesett. Eljött az idő, délelőtt tíz óra volt.

- Gyerünk haver menni fog!- bízatták. Kaulder eljátszotta, hogy nem hall semmit. Majd utánuk eredt. Eddig az akció egész jól ment, egészen addig, amíg az egyik kapu túl hangosan nyílt ki.

- Nem hagyunk itt!- hallotta Kaulder. Valószínűleg vokitokin keresztül beszéltek. -Érted tesszük meg! -mondta újra a férfi. A kapuk most már rettentő gyorsan nyíltak ki. Amikor elfutottak a rabok mellett akkor a rabok mindenfélét kiabáltak.

- Ne hagyjatok itt!

- Férgék!

- Mit képzeltetek?!

- Sunyi árulók!- mit sem törődve a rabokkal, továbbfutottak. Kaulder tartotta a húsz méteres távolságot a szökőktől, és nem is vették észre. Már az épületen kívül voltak és még ott is sorjában nyíltak ki a kapuk. Ám az utolsó nem nyílt.

- Miért nem nyílik?- Kaulder nem hallotta a választ, de valószínűleg ők sem, mert nekiiramodtak a kapunak és megpróbálták átugrani. Kaulder nekifutott és neki sikerült először. Amikor átugrotta hozzászólt az egyik.

- Kaulder? Te itt vagy?

- Tudod Charls, sok volt ez a húsz év.

- Álljanak meg!- ordították száz méterről a börtönőrök.

- Kaulder nyisd ki! Nyisd ki!- Kaulder túlságosan megijedt, ezért elkezdett futni.

- Ez a mi tervünk volt Kaulder! Lenyúlod és most itt hagysz?! Te személtáda!- Kaulder felhúzta fekete kabátját és egy parkoló felé menekült. Arra gondolt, hogy szörnyű dolgot tett, otthagya barátait és miatta biztos megkínózzák őket. Szürke hely? Köd? Vajon mi lehet ez a hely? Egyáltalán még a Földön vagyunk? Kauldernek sok ideje nem volt magával megvitatni a történeteket, mert vérfagyasztó hörgést hallott egy bokorból.

- Szzzzzzzzzzzz! Hrrrrrrr!- a bizonyos lény Kaulder fején landolt, de nem véletlenül.

- Nesze neked nem tudom mi vagy!- és két kézzel úgy kupán vágta, hogy szegény szörny csillagokat látott, majd kidőlt.

- És mi a fene volt ez?!- kérdezte magától. Útnak eredt és közben gondolkodott, hogy hol lehet. Elérkezett egy helyre ahol rengeteg ház volt és a legkimagaslóbb egy palota volt.

- Üdvözlöm Bourninamusban, a 32-es dimenzió fővárosában.

- Melyik univerzum ez? - kérdezte Kaulder.

[Ide írhatja a szöveget]

- A Tejút rendszer mellett.
- Éljen! Tapsot magamnak- mondta ironikusan Kaulder. Na és Te ki vagy?
- kérdezte.
- Jerry, Bournimaus kapuőre. Már 1800 éve én őrzöm ezt a helyet, mindent látok mindenhol!
- Hogy hogy nem haltál meg?
- Én halhatatlan vagyok.
- Tovább mennék.
- Szervusz! – köszönt el Jerry.
- Szervusz! – válaszolt Kaulder.

Útnak eredt és elérte a palotát. Benyitott az óriási ajtón.

- Ki vagy te? – kérdezték és kardot rántottak.
- Kaulder Hart vagyok!
- Mit akarsz?
- Itt semmit! Azt szeretném kérdezni, hogy hogyan jutok haza?
- Placcs! – kiesett a szörny Kaulder ruhája alól.
- Hhhüüü! – szörnyülködtek az ottaniak.
- Az honnan van?
- Megöltem.
- Mivel? – Kaulder nem csinált semmit, csak megemelte a kezét.

Az ottaniak elfordultak és susmorogni kezdtek.

- Honnan jöttél? – kérdezte az egyik, miután abbahagyták a susmorgást.
  - A Földről. – válaszolta kurtán Kaulder.
  - És hová kerültél?
  - Ez jó kérdés, mert én se tudom! Valamiféle ködös helyre – az emberek újra susmorogtak.
  - Biztos, hogy te ölted meg? – Kaulder felemelte a kezét, amelyen piros és lila színek keveredtek. A piros az emberi vér volt, a lila a szörnyé volt.
- Hirtelen a hat ember Kaulderre támadt.
- Mi a ... - kezdte Kaulder, ugyanis megtámadták. Hősiesen küzdött, de egy idő után már nagyon elfáradt. Nem sok esélye volt, de nagyon jól védekezett, támadott.
  - Szóval tényleg te vagy az! – dörögte az egyik.
  - Ki? Mi? – értetlenkedett Kaulder.
  - Van még mit fejleszteni! – folytatta egy másik, mintha Kaulder egyből értette volna.
  - Mi vagyok én? Na, nem! Kik vagytok ti? És hogy tudtok ilyet csinálni?
  - Az a fontos, hogy te ki vagy!
  - Miért, ki vagyok?

- A kiválasztott.
- Milyen kiválasztott? – Kaulder nem tudta, hogy mihez kezdjen.
- A mi kiválasztottunk! Te fogsz minket felszabadítani az Ulmok gyakori ostromai alól.
- Én titeket? Hisz ti...
- Mi nem tudjuk sokáig visszatartani az Ulmokat, erejük egyre nő!
- Mik azok az Ulmok?
- Gonosz lények. Boszorkányok, gonosz vérfarkasok, meiszék...
- Meiszék? Azok mi a fenék?
- Emberi DNS van bennük. Csak valami folytán átváltoztak valamiféle szürke alakokká, érzéstelenek lettek és így jól küzdenek ellenünk.
- Ennyi is elég volt róluk- mondta Kaulder.- Hogy jutok haza?
- Nem mehetsz el!
- Miért?
- Te vagy a kiválasztott!
- Jó értem én a ti dumátokat, de biztos nem én vagyok a ti kiválasztottatok! Ilyen csak a mesékben van! Különben is csak egy kis időre megyek el!- hazudta Kaulder.
- Schmittel kell megküzdened ahhoz!
- Schmit?
- Schmit, a pusztító sárkány!
- És hol él?
- A hegyekben.
- Köszí, indulok is!- Kaulder a kapu felé eredt.
- Kiválasztott!
- Igen?- fordult vissza Kaulder
- Sok szerencsét!- és odadoztak neki egy kardot.
- Köszönöm. – mondta Kaulder. Megnézte a kardot és egy tűzjel volt az alján. Azzal nekieredt újra kapunak. Hosszú út állt Kaulder előtt. Jelenleg egy kukoricamezőben volt. Egy halomnyi kukorica megrezzent. Nem tudta, hogy milyen hangot adott ki a lény. Kaulder kardot rántott.
- Remélem nem játék kardot adtak!- mondta magának. A lény kiugrott a kukoricák közül.
- Miféle fenevad vagy te?!- kérdezte Kaulder jogosan, ugyanis a lény teljesen olyan volt, mint egy kardfogú tigris, csak egy szeme volt.
- Hrrrrrrrrrrrrrr!- hördült a fenevad.
- Na gyere, te bengá állat!- mondta Kaulder. Egymásnak estek. A fenevad meglepően erős volt. Kaulder észrevett egy gyenge pontot. A szörny mindig úgy ütött, hogy a kezét nem hajlította be. Kaulder megforgatta kardját és beleszúrta a fenevad karjába. Amikor a lény

hátrálni kezdett Kaulder fejbe kólintotta a kardja tompa végével és a szörny rögvést elájult.

- Ügyes fiú!- mondták Bourninamusban a gömböt figyelő emberek akik Kauldert kivételesen fogadták. Kaulder térképe jelezte, hogy nemsokára megtalálja a sárkányt. Erre fellelkesedett és még gyorsabban ment. Már a hegyekben járt, amikor is óriási üvöltést hallott.
- A sárkány! – mondta – Már itt is volnék? – Kérdezte és választ is kapott. A térkép mutatta, hogy pont a sárkány területén van. Zsebre dugta a térképet és újabb üvöltést hallott.
- Ki merészeli az én földemet háborgatni?! – ordította a sárkány, de úgy ám, hogy a kövek megrezdültek. – Valami erőset érzek – Kaulder hallotta, hogy a sárkány szimatolni kezdett. – Ez a kiválasztott ereje! – ordította a sárkány, majd nevetni kezdett. Kaulder beugrott egy szikla mögé, mert a sárkány kiindult a barlangból.
- Felfallak, mint a macska az egeret! – mondta a sárkány.
- Szmmmmmmmmmm! – szimatolt a sárkány.
- Ember! Fújjj! Ember és kiválsztott?! Ez hogy illik össze?
- Én is meglepődtem! – mondta Kaulder.
- Áááá! Szóval a szikla mögött vagy!
- Ennek jól bedőltem!- dühöngött Kaulder.
- Hány napja vagy itt?
- Egy.
- Akkor könnyű lesz veled végezni!
- Majd meglátjuk! Vóóóó! – a szikla olvadni kezdett. Minden bizonnyal a sárkány tüzet hányt a sziklára. Kaulder megragadott egy követ és a sárkányhoz vágta. A kő simán lepattant a sárkány bőréről. Kaulder most jött rá, hogy a tűz jele azért van rajta, mert bírja a sárkány tüzét.
Kitette a tűz elé a kardot és a kardról visszapattant a tűz.
- Ez már elég jó! Talán még győzhetek! – mondta bizakodva Kaulder. Bátran kiugrott a szikla mögül. A fenevad tüzet köpött rá. A kard teljes mértékben védte Kauldert a tűztől.
- A hétszázát! – dühöngött a sárkány. Kaulder védte magát a karddal és nekiugrott a sárkánynak.
Hősiesen harcolt, mintha már 100 napja a mindennapjaiba tartozna, hogy szörnyekkel harcol.
Még azt is megfigyelte, hogy ha kardját forgatja, akkor a tűz visszapattan róla.

- Nem lehetséges!- kiabálta a sárkány. Egyszer Kaulder kardjáról visszapattant a tűz, pont a sárkány szívének közepébe. Kaulder a tűz után dobta a kardját.
- Puff!- a sárkány kidőlt. Kaulder kihúzta a kardot.
- Jaj, ne már!- a hegyről sziklavina indult. Kaulder még nem találta meg a kulcsot, amivel hazajuthat. A sárkány előtt látta a kard méretű kulcsot.
- Remek!- kiáltotta. A kulcs felé lódult. A kardjával keresztbe tette a hátára, mintha egy x lenne. A hegyről leindult a sziklák már csak 50 méterre voltak tőle. Kaulder elcsúszott. Vége. A sziklák egyetlenegy méterre voltak tőle. Ennyi volt a kiválasztott, egy napig se bírta. Kaulder mégis mást érzett. Valami erősen nyomta az arcát, de nem egy kő. A lába talajt ért.
- Szép volt kiválasztott!- szólt az egyik ember a hat közül, akik elsőre jöttek rá, hogy ő a kiválasztott. Kaulder fejében azóta is csak úgy dereng a nevük, mint az a bizonyos hat férfi, vagy akár nő.
- Meghaltam?- kérdezte Kaulder.
- Nem. Hála nekünk.
- Hogy?- kérdezte Kaulder, miközben magát tapogatta.
- Ez a Mikorusz!- mondta az egyik és felemelt egy tálat, amelyben szürke légnemű anyag kavargott.
- Ezen figyeltünk.- folytatta egy másik.
- Belenyúltunk és kiszedtünk.- fejezte be harmadikként egy másik.
- Hogy mi?- kérdezte Kaulder teljesen értetlenül.
- Itt vagy és nem haltál meg!- mondta dühösen az egyik.
- Bum, bum, bum, bum prrrr!- szóltak a dobok és a trombiták.
- Szörnyek!
- Most viccelsz?!- kérdezte fáradtan Kaulder.
- Fogd a kardod!
- Rengetegen vannak!
- Akár az egész várost is szétrombolják!
- Gyorsan hívjátok az összes harcost! Még a kentaurakat is!- a nép gyorsan a palota falai mögé bújt. A harcosok egymással szembe álltak.
- Ko gá! M áhá mi já ki ma!- ordította az egyik ulm aki legeslegelő állt. Rengeteg szörny volt ott boszorkányoktól vérfarkasokig. És mind bikákon ültek. Bourninamus harcosai aranyban fénylő oroszlánokon.
- Azt mondja két választásunk van!- fordította le az egyik katona.
- Jó- szólt Kaulder- megküzdök veled szemtől szemben.
- Ne!

- De! Mond meg neki!- utasította Kaulder.
- Há ko munu tátá má momo!- szólt a katona. A szörnyek majdnem lestek bikáikról és seprűikről nevetésükben.
- Ő a kiválasztott!- kiáltotta bátran egy katona. Kaulder nagy meglepetésére a szörnyek abbahagyták a nevetést. Ezek szerint értik az emberi nyelvet.
- Csakugyan?- kérdezte az aki a legelején megszólalt, miközben leszállt bikájáról. Ijesztően mély hangja volt. Kaulder úgy szintén leszállt, csak ő az oroszlánjáról.
- Kiválasztott!- szólt hozzá egy a hat közül- ugye tudod, hogyha oda mész, akkor valószínűleg meghalsz?
- Túl sok volt már a menekvés! A barátaimat cserben hagytam, Bourninamust nem fogom!- Kaulder hátat fordított Bourninamusnak, akik számára ragyogtak és megfordult az óriási ulm hadsereg felé, akikből sugárzott a gonosz. Érezte, hogy most meg fog halni és ebbe most törődött bele igazán. Ezt kell tennie sok emberért! De legalább hősként hal meg. Az ulm ravaszul mosolygott és lerítt róla, hogy alig várja a következő perceket. Egy pillanatig felvillant Kaulder előtt a remény, hogy van miért küzdeni, de amint ránézett az ulmra a kellemes érzés elillant. Lehajtotta a fejét. Az érzés egyre csak erősödött és erősödött, míg egy pillanatban Kaulder elhatározta, hogy küzdeni fog utolsó leheletéig. Csak állt lehajtott fejjel és sok reménnyel. A kardja lángra kapott abban a pillanatban, amikor már nem tudott várni és teljesen elragadta a hév a csatához. Felnézett és csak ennyit mondott mosolyogva.
- Tűz és vas.- az ulm értetlenül nézett, addig ameddig Kaulder támadást nem indítványozott. A két kard összechapott, csak annyi különbség volt, hogy az egyik oldal erővel és reménnyel volt tele, a másik meg értetlenül harcolt azt nézve, hogy ellenfele, hogy kapott ilyen erőre. Csak csattogott a vas. Egyszer csak az ulm erősen megvágta Kaulder combját. Ennek ellenére a lelkes kiválasztottból nem lankadt el a remény. A mi kiválasztottunk térdre rogyott.
- Eddig úgy hittem erős vagy, de megtörtél!- mondta az ulm. Kaulder összeszorított fogakkal térdelt. Kapott egy fájdalmas rúgást az arcába. Az ulm kivégezni készült.
- A drágalátos kiválasztott meghal!- már suhinotta is a kardját, de Kaulder felemelte a kardját és kivédte az ütést.
- Tűz és vas.- mondta Kaulder és felállt. Akkorát suhintott kardjával az ulm kardjára, hogy az meghátrált. Megrúgta. Nagyon úgy tűnt, hogy Kaulder fog nyerni. Megtörtént. Az ulm kilehelte utolsó

- Biztos elbűvölte varázslattal!- mondta egy másik.
- Tud varázsolni?
- A meiszék itt híresek a varázserejükről.
- És le lehet győzni?
- Az nagyon nehéz.
- Innen haza tudok jutni?- folytatta a kérdezősködést Kaulder.
- Az Utazusz beválhat!
- Mit kell tennem?
- Csak bele kell ugranod.- válaszolták.
- Merre találom?
- Hátul.
- Akkor gyerünk, gyerünk!- azzal Kaulder a palota hátulja felé indult.
- Várj! Várj! Várj!- szóltak utána.
- Mi az már?- kérdezte nyugősen Kaulder.
- Először ki kell mondanod, hogy hova mész!
- Rendben! Ti nem jöttök?
- Ez a te dolgod. Ég veled! És lehetőleg maradj életben!
- Isten áldjon benneteket!- válaszolta Kaulder. Nem teketóriázott sokáig, azonnal hátra eredt. Már volt is sejtése, hogy melyik tárgy az Utazusz.
- Föld, Paris!- rikkantotta el magát és beleugrott a kondérba. Azért nem volt annyira kellemes az utazás. Leginkább a Mikoruszos utazásra hasonlított. Azért Parist választotta, mert ott tudta szerint nem volt körözés alatt. Megérkezett. Az első dolog, amit látott meghökkentő volt. Egy plakátot látott, amin az állt: Kaulder Hart! Körözés alatt, vérdíj 1000000 dollár! És ott volt Kaulderről egy kép, hogy tuják, hogy néz ki. Tudta, hogy figyelik a Mikoruszon és ez így is volt. Azok, akik figyelték nagyon meglepődtek, hisz nem is tudták, hogy Kauldert körözik. Ezért gyorsan továbbment, hogy ne nézhessék tovább a szórólapot. Keresett egy kis panziót, ahol szállást kapott. Este a híreket nézte, amikor hirtelen felkapta a fejét.
- Sürgős hírek!!!! Londonban valamiféle csoda folytán egyetlenegy ember lerombolta London felét.
- Alfa Démon!- mondta Kaulder. Gyorsan Londonba utazott. Elkésett. London romokban állt. Kaulder meg is látta Alfa Démont.
- Alfa Démon!
- Píjú, píjú, píjú!!!!- rendőr kocsik érkeztek.
- Le a füldre! – kiáltott egy férfi. – Ezennel le van tartóztatva! Kaulder Hart, feküdjön le!

Kaulder felemelte a kezét.

[Ide írhatja a szöveget]

- Másodjára is börtönbe juttatlak! Á, Jones, tudtam, hogy még találkozunk.

Kaulder lebilincselte Speed Jones, bizony a híres rendőr.

- Sokat öregedtél harcos – mondta Kaulder.
- Te meg hol a ménköbe voltál ennyi ideig?
- Úgyse hinnéd el! De Jones, most az egyszer hallgass meg! Ott egy lény, kapjuk el, vagy nem csak Londont, hanem az egész világot pusztítja el!

Kaulder egyenesen mutatott. Démon már rég eltűnt.

- Hát Kaulder, jól beverhetted azon a titokzatos helyen a fejed. Mi ez a ruha? Hol jártál, a középkorban? Kard?
- Hosszú sztori! – kocsiból kiszállt Letty Speed.
- Ki ez Apu?
- Kaulder Hart, kicsim.
- Ő az, akiről folyton beszéltél?
- Igen.
- Egyébként hány éves vagy Jones? – szólt közbe Kaulder.
- Hatvanhárom.
- Jó sokat öregedtél. És ő? – kérdezte, miközben a fejével Letty felé bökött.
- Harminc – válaszolta Letty.
- Tehát harminchárom évesen lett gyereked.
- Legalább matekból jó vagy. – mondta Jones. Na, szállj be!
- Most mi lesz Jones?
- Beviszlek a rendőrségre és reménykedj, hogy találsz egy ügyvédet, mert életfogytig börtönben leszel, ha nem találsz egyet.

Kaulder útközben elmondta, hogy mi történt, hátha Jones elengedi, de Jones nem hitte el.

- El kéne hinnem, hogy lángolni tud a kardod, de te vagy egy másik világban a kiválasztott? bla, bla, bla...?
- Nagyjából igen.
- Te megőrültél!
- Bebizonyítom! Csak engedj ki!
- Na, még mit nem! Hogy elszökj?
- Én hiszek neki – monda Letty – ha bebizonyítja, tette hozzá